

Analyse av klassene i det kinesiske samfunnet

Artikkel Mao skrev i 1926 for å bekjempe «venstre»-opportunisme og høyre opportunisme. Mao skrive bla:

«Den grunnleggende årsaka til at alle revolusjonære kamper i Kina før i tida førte til så lite, er at de revolusjonære ikke greide å forene seg med virkelige venner for å angripe virkelige fiender. «

Artikkelen viser på eksemplarisk vis hvordan Mao evnet å bruke marxismen som en konkret analyse i de konkrete forholdene som var i Kina på denne tiden. Å være marxist er å bevare og tilpasse marxismen som en vitenskapelig analyse av samfunnet med det formål å lage en veiledning for å få til en revolusjonære endring av samfunnet fra kapitalismen til sosialismen og deretter kommunismen. Mens høyre opportunistene fjerner det revolusjonære fra marxismen og gjør den tannløs og ufarlig, så reduserer dogmatismen marxismen til abstrakte formler som kanskje en gang fungerte i en annen tid og i et annet sted. Når dogmatikerne prøver å anvende disse formlene i en helt annen tid et helt annet sted, så resulterer det i at det blir et fruktesløst strev som ikke fører noen vei.

– *Revolusjonære Kommunister*

Fra

PDF:

http://www.akp.no/ml-historie/pdf/klassikerne/mao/mao_01.pdf

Fra *Mao Tsetung Verker i utvalg, bind 1* Oversatt fra den autoriserte engelske oversettelsen av den andre kinesiske utgava av det første bindet av *Verker i utvalg* av Mao Tsetung utgitt i april 1960 av Folkets Forlag, Peking. ©Forlaget Oktober A/S, Oslo 1978

Av Mao Zedong, 1926.

Tillegg til artikkelen av de kinesiske utgiverne:

Kamerat Mao Tsetung skreiv denne artikkelen for å bekjempe to avvik som fans i partiet på den tida. De som sto for det første avviket hadde Chen Tu-hsiu som talsmann. De var bare opptatt av samarbeid med Kuomintang og glemte bøndene. Dette var høyreopportunisme. De som sto for det andre avviket hadde Chang Kuo-tao som talsmann. De var bare opptatt av arbeiderbevegelsen, og de glemte også bøndene. Dette var «venstre»-opportunisme. De som sto for disse to avvika var klar over at de kreftene som kjempa for revolusjonen ikke strakk til, men ingen av dem visste hvor de skulle finne forsterkninger eller skaffe forbundsfeller i stort antall. Kamerat Mao Tsetung pekte på at bøndene var de mest pålitelige forbundsfellene til det kinesiske proletariatet, og at det var dem det var flest av. Slik løste han problemet om hvem som var de viktigste forbundsfellene i den kinesiske revolusjonen. Han forsto også at det nasjonale borgerskapet var en vaklende klasse. Han forutså at det ville bli splitta under oppsvinget for revolusjonen og at høyrefløya kom til å gå over til imperialismen. Hendingene i 1927 stadfesta dette.

Analyse av klassene i det kinesiske samfunnet

Mars 1926

Hvem er fiendene våre? Hvem er vennene våre? Dette spørsmålet har førsterangs betydning for revolusjonen. Den grunnleggende årsaka til at alle revolusjonære kamper i Kina før i tida førte til så lite, er at de revolusjonære ikke greide å forene seg med virkelige venner for å angripe virkelige fiender. Et revolusjonært parti er vegviser for massene, og en revolusjon lykkes aldri når det revolusjonære partiet fører massene på villspor. Vi må legge vekt på å forene oss med de virkelige vennene våre for å angripe de virkelige fiendene, for slik å sikre at vi lykkes med revolusjonen og ikke fører massene på

villspor. For å skille mellom virkelige venner og virkelige fiender, må vi gjøre en allmenn analyse av den økonomiske stillinga de ulike klassene i det kinesiske samfunnet står i, og av hva slags holdning de har til revolusjonen.

Hvordan er situasjonen for hver av klassene i det kinesiske samfunnet?

Godseierklassen og kompradorklassen. ((Etter den opprinnelige betydninga av ordet var en komprador den kinesiske bestyreren eller den høyeste kinesiske funksjonæren i et utenlandsk handelsforetak. Kompradorene tjente utenlandske økonomiske interesser, og hadde nære forbindelser med imperialismen og utenlandsk kapital.)) I det økonomisk tilbakeliggende og halvkoloniale Kina er godseierklassen og kompradorklassen helt og holdent vedheng til det internasjonale borgerskapet. De er avhengige av imperialismen for å kunne overleve og vokse. Disse klassene representerer de mest tilbakeliggende og reaksjonære produksjonsforholda i Kina, og hindrer utviklinga av produktivkreftene i landet. Den kinesiske revolusjonen kan aldri nå måla sine så lenge disse klassene fins. Særlig er storgodseierklassen og storkompradorklassen ei ytterliggående kontrarevolusjonær gruppe som alltid tar parti for imperialismen. Etatistene ((Etatistene var en handfull skamløse fascistiske politikere, som danna Det kinesiske etatistiske (dvs. statskapitalistiske – red.) ungdomsforbundet på den tida. Seinere blei det omdøpt til Det kinesiske ungdomspartiet. De gjorde kontrarevolusjonær karriere ved å kjempe mot kommunistpartiet og Sovjetunionen. De fikk pengehjelp fra ulike reaksjonære grupper som satt ved makta, og fra imperialistene.)) og folk som hører til høyrefløya i Kuomintang er politiske talsmenn for dem.

Mellomborgerskapet. Denne klassen representerer de kapitalistiske produksjonsforholda i byene og på landsbygda i Kina. Med mellomborgerskapet forstår vi først og fremst det nasjonale borgerskapet ((Se «Den kinesiske revolusjonen og det kinesiske kommunistpartiet» i Verker i utvalg av Mao Tsetung,

bind 2, kapittel 2, avsnitt 4, for videre drøfting av rolla til det nasjonale borgerskapet.)). De har ei vinglete holdning til den kinesiske revolusjonen: Når de krymper seg under slaga fra utenlandsk kapital og undertrykkinga fra krigsherrene, merker de at det trengs en revolusjon og går inn for den revolusjonære bevegelsen mot imperialismen og krigsherrene. Men når det kinesiske proletariatet er med og kjemper i revolusjonen og får aktiv støtte utafra av det internasjonale proletariatet, føler mellomborgerskapet at revolusjonen truer håpet om at de skal bli storborgere. Da blir de mistenksomme mot revolusjonen. Politisk går de inn for å opprette en stat under herredømmet til en klasse, nemlig det nasjonale borgerskapet. En som ga seg ut for å være en sann disippel av Tai Chi-tao((Tai Chi-tao gikk inn i Kuomintang alt i ungdommen. Ei stund dreiv han med børsspekulasjon sammen med Chiang Kai-shek. Etter Sun Yat-sens død i 1925, dreiv han antikommunistisk agitasjon og la det ideologiske grunnlaget for Chiang Kai-sheks kontrarevolusjonære statskupp i 1927. Han var en trufast løpegutt for Chiang Kai-shek i kontrarevolusjonen i årevis. I februar 1949 blei han drevet til fortvilelse over at undergangen for Chiang Kai-sheks regime sto like for døra, og tok livet av seg.)) skreiv i Pekingavisa Chen Pao((Chen Pao var organet for Foreninga for studiet av konstitusjonelt styre, ei politisk gruppe som støtta styret til krigsherrene i nord.)): «Knytt den venstre handa for å slå ned imperialistene og den høyre for å slå ned kommunistene.» Disse orda avslører hvor engstelig denne klassen er, og hvilken kattepine den står i. Den er mot at Kuomintangs prinsipp om folkets utkomme skal tolkes etter teorien om klassekamp, og den går mot at Kuomintang inngår forbund med Russland og at kommunister((I 1923 beslutta Sun Yat-sen, med hjelp fra det kinesiske kommunistpartiet, å omorganisere Kuomintang, få i stand samarbeid mellom Kuomintang og kommunistpartiet og tillate at medlemmer av kommunistpartiet kunne bli med i Kuomintang. I januar 1924 sammenkalte han Kuomintangs første nasjonale kongress i Kanton, der han la fram De tre store politiske retningslinjene

– forbund med Russland, samarbeid med kommunistpartiet og hjelp til bøndene og arbeiderne. Mao Tsetung, Li Ta-chao, Lin Po-chu, Chu Chiu-pai og andre kamerater deltok på kongressen . De spilte ei viktig rolle ved å hjelpe Kuomintang inn på revolusjonens veg. Noen av disse kameratene blei valgt til medlemmer av sentraleksekutivkomiteen i Kuomintang, og andre til varamedlemmer.)) og venstreorienterte blir tatt opp i partiet. Men forsøket som denne klassen gjør på å opprette en stat under herredømmet til det nasjonale borgerskapet kan ikke føre fram, for i dag er verdenssituasjonen den at de to viktigste kreftene, revolusjon og kontrarevolusjon, kjemper sin siste kamp. Hver av disse kreftene har løfta ei svær fane. Den ene er revolusjonens røde fane. Den blir holdt oppe av Den tredje internasjonale, og er samlingsmerket for alle undertrykte klasser i verden. Den andre er kontrarevolusjonens hvite fane. Den blir holdt oppe av Folkeforbundet, og er samlingsmerket for alle kontrarevolusjonære i verden. Mellomklassene kommer helt sikkert til å bli splitta raskt. Noen kommer til å gå mot venstre og slutte seg til revolusjonen, andre kommer til å gå mot høyre og slutte seg til kontrarevolusjonen. Det er umulig for dem å fortsette å være «uavhengige». Derfor er det bare fantasier når mellomborgerskapet i Kina bærer på tanken om en «uavhengig» revolusjon, der det sjøl skal spille hovedrolla.

Småborgerskapet. Denne klassen omfatter sjøleierbøndene((Med sjøleierbønder mener kamerat Mao Tsetung mellombøndene.)), handverksmestrene, de lavere sjikta av de intellektuelle – studenter, lærere i grunnskolen og videregående skoler, lavere statstjenestemenn, kontorfunksjonærer, småadvokater – og småhandelsmennene. Denne klassen fortjener særskilt oppmerksomhet både fordi den er så stor og på grunn av klassekarakteren den har. Både sjøleierbøndene og handverksmestrene driver produksjon i liten målestokk. Sjøl om alle laga i denne klassen har den samme småborgerlige økonomiske stillinga, kan de deles inn i tre ulike grupper. Den første gruppa består av dem som har et visst overskudd av

penger eller korn. Det vil si de som tjener mer på kroppsarbeid eller åndsarbeid hvert år enn det de trenger for å dekke sine egne behov. Slike folk vil svært gjerne bli rike og tilber marskalk Chao((Marskalk Chao er Chao Kung-ming, rikdomsguden i kinesisk folketru.)) ivrig. De innbiller seg ikke at de kan samle store formuer, men de prøver hele tida å klatre opp i mellomborgerskapet. De sikler av misunnelse når de ser hvor mye respekt det står av sånne små rikinger. Slike folk er engstelige, redde for myndighetene og litt redde for revolusjonen også. Ettersom de står svært nær mellomborgerskapet økonomisk, har de mye tiltru til propagandaen fra den kanten og er mistenksomme mot revolusjonen. Denne gruppa er i mindretall og utgjør høyrefløya innafor småborgerskapet.

Småborgerskapet ... Den første gruppa består av dem som har et visst overskudd av penger eller korn. Det vil si de som tjener mer på kroppsarbeid eller åndsarbeid hvert år enn det de trenger for å dekke sine egne behov.

Den andre gruppa består av dem som stort sett klarer seg økonomisk. De er helt forskjellige fra folk i den første gruppa. De vil også gjerne bli rike, men marskalk Chao lar dem aldri få lov. De siste åra har de dessuten lidd vondt under undertrykkinga og utbyttinga fra imperialistene, krigsherrene, de føydale godseierne og kompradorstorborgerskapet. Slik er de blitt klar over at verden ikke lenger er hva den var. De merker at de ikke kan tjene nok til å leve bare ved å arbeide like mye som før. De må forlenge arbeidsdagen, stå opp tidligere, slutte seinere og være dobbelt så nøye i arbeidet sitt for å få endene til å møtes. De blir temmelig grove i kjeften, kaller utlendingene «utenlandske djevler», krigsherrene «røverggeneraler», og de lokale tyrannene og de onskapsfulle storfolka [*] kaller de «flåere». Det eneste de tviler på når det gjelder bevegelsen mot imperialistene og krigsherrene, er om den kan føre fram (fordi utlendingene og krigsherrene ser så mektige ut). De nøler med å slutte seg til

og vil heller være nøytrale, men de går aldri mot revolusjonen. Denne gruppa er svært tallrik og utgjør om lag halvparten av småborgerskapet.

Den andre gruppa består av dem som stort sett klarer seg økonomisk

Den tredje gruppa består av dem som får stadig dårligere levestandard. Mange i denne gruppa hørte opprinnelig til mer velstående familier, men nå går de gjennom ei forandring, fra bare så vidt å kunne klare seg, til å få stadig dårligere kår. Når de skal gjøre opp regnskapet på slutten av året, blir de forferda og utbryter: «Hva? Underskudd igjen!» Slike folk har sett bedre dager, men nå går det nedoverbakke for hvert år, gjelda øker og livet blir uslere og uslere. Derfor «grøsser de ved tanken på framtida». De blir svært nedtrykte fordi det er så stor forskjell på livet deres før og nå. Slike folk er ganske viktige for den revolusjonære bevegelsen. Det er slett ikke få av dem, og de utgjør venstrefløya av småborgerskapet.

Den tredje gruppa består av dem som får stadig dårligere levestandard.

I normale tider har disse tre gruppene av småborgerskapet ulik holdning til revolusjonen. Men i krigstider, det vil si når den revolusjonære flodbølga går høyt og en kan se seieren gry, kommer ikke bare venstrefløya av småborgerskapet til å slutte seg til revolusjonen. Mellomgruppa kan også slutte seg til, og til og med folk fra høyrefløya blir feid framover av den store revolusjonære flodbølga til proletariatet og venstrefløya av småborgerskapet, og må slå følge med revolusjonen. Erfaringene fra 30. mai-bevegelsen ((mai-bevegelsen var den landsomfattende anti-imperialistiske protestbevegelsen mot massakren av den kinesiske befolkninga i Shanghai, som det britiske politiet satte i verk den 30. mai 1925. Tidligere i måneden hadde det brutt ut storstreiker i de japanskeide tekstilfabrikkene i Tsingtao og Shanghai. Streikene blei undertrykt av de japanske

imperialistene og krigsherrene i nord, som var løpeguttene til japanerne. De japanske tekstilfabrikkeierne i Shanghai skjøt og drepte arbeideren Ku Cheng-hung og såra et dusin andre 15. mai. 28. mai blei åtte arbeidere slakta ned av den reaksjonære regjeringa i Tsingtao. 30. mai agiterte mer enn to tusen studenter i Shanghai i de utenlandske konsesjonsområdene, for å støtte arbeiderne og få tilbake de utenlandske konsesjonsområdene. De samla mer enn ti tusen mennesker utafor det britiske politihovedkvarteret og ropte slagord som: «Ned med imperialismen!» og «Kinas folk, stå sammen!» Det britiske imperialistiske politiet åpna ild og drepte og såra mange studenter. Dette blei kjent som 30. mai-massakren. Den utløste øyeblikkelig harme over hele landet. Arbeidere, studenter og kjøpmenn gjennomførte demonstrasjoner og streiker overalt, og dette fløt sammen til en veldig anti-imperialistisk bevegelse.) i 1925 og bondebevegelsen på forskjellige steder viser oss at denne slutninga er riktig.

Halvproletariatet. Det vi kaller halvproletariatet her, består av fem grupper: 1) Det overveldende flertallet av de halvvegs sjøleiene bøndene, ((Med «det overveldende flertallet av de halvvegs sjøleiene bøndene» sikter kamerat Mao Tsetung her til de utarma bøndene som arbeidde delvis på egen jord og delvis på jord de hadde leid fra andre.)) 2) fattigbøndene, 3) småhandverkerne, 4) butikkpersonalet ((Butikkpersonalet i det gamle Kina besto av flere lag. Her sikter kamerat Mao Tsetung til det største. Det var også et lavere lag av butikkpersonale som levde som proletarer.)) og 5) kramkarene. Det overveldende flertallet av de halvvegs sjøleiene bøndene og fattigbøndene er til sammen en svært stor del av massene på landsbygda. Det vi kaller bondespørsmålet gjelder først og fremst dem. De halvvegs sjøleiene bøndene, fattigbøndene og småhandverkerne driver produksjon i enda mindre målestokk enn sjøleierbøndene og handverksmestrene. Sjøl om både det overveldende flertallet av de halvvegs sjøleiene bøndene og fattigbøndene hører til halvproletariatet, kan de deles inn i tre mindre grupper etter den økonomiske stillinga de står i, den øverste, mellomste og

laveste gruppa. De halvvegs sjøleierende bøndene er verre stilt enn sjøleierbøndene fordi de ikke klarer å produsere mer enn om lag halvparten av den maten de trenger hvert år. Underskuddet må de dekke ved å leie jord fra andre, selge en del av arbeidskrafta si eller drive småhandel. Seint på våren og på forsommeren, når forrådet fra i fjor er oppbrukt og årets avling ikke er moden ennå, låner de penger til skyhøye renter, og kjøper korn til høy pris. De er sjølsagt verre stilt enn sjøleierbøndene som ikke trenger hjelp fra andre, men de har det bedre enn fattigbøndene. For fattigbøndene eier ikke jord, og får bare halvparten av avlinga, eller enda mindre, for ett års slit. De halvvegs sjøleierende bøndene, derimot, kan beholde hele avlinga fra den jorda de eier, sjøl om de bare får halvparten, eller mindre enn halvparten, av avlinga fra den jorda de leier hos andre. Derfor er de halvvegs sjøleierende bøndene mer revolusjonære enn sjøleierbøndene, men mindre revolusjonære enn fattigbøndene. Fattigbøndene er leilendinger som er utbytta av godseierne. De kan igjen deles inn i to grupper etter økonomisk stilling. Den ene gruppa har etter måten tilstrekkelig med jordbruksredskaper og litt penger. Slike bønder kan få beholde halve produktet av ett års slit. De dekker underskuddet ved å dyrke andre ting ved sida av korn, drive fiske eller rekefiske, drive med fjørfe- eller griseavl eller selge en del av arbeidskrafta si. Slik karrer de sammen nok til å holde liv i seg, og midt oppi slitet og elendigheten håper de at de skal klare seg gjennom året. De lever altså i trangere kår enn de halvvegs sjøleierende bøndene, men de er bedre stilt enn den andre gruppa fattigbønder. De er mer revolusjonære enn de halvvegs sjøleierende bøndene, men mindre revolusjonære enn den andre gruppa fattigbønder. Den andre gruppa har verken nok jordbruksredskaper, penger eller gjødsel, og avlingene deres er dårlige. De har lite igjen når landskylda er betalt. Derfor er det enda mer nødvendig for dem å selge en del av arbeidskrafta si. I harde tider tigger de ynkelig om hjelp fra slekt og venner. De låner noen få to u eller sheng korn som de kan leve på noen få dager, og gjelda deres hoper seg opp som

bærer på oksens rygg. Det er de som er verst stilt av bøndene, og de er svært mottakelige for revolusjonær propaganda. Småhandverkerne blir rekna som halvproletarer fordi de også ofte er nødt til å selge en del av arbeidskrafta si, sjøl om de eier noen enkle produksjonsmidler, og dessuten er sine egne herrer. De er i omtrent samme økonomiske stilling som fattigbøndene. På grunn av de tunge forsørgelsesbyrdene og kløfta mellom inntekter og leviekostnader, kjenner de seg stadig tynga av fattigdommen og angsten for arbeidsløshet. Slik sett minner de også mye om fattigbøndene. Butikkpersonalet er ansatt i butikker og forretninger. De forsørger familiene sine på lave lønninger, og får kanskje pålegg bare en gang på flere år, mens prisene stiger hvert år. Hvis du tilfeldigvis kommer i fortrulig samtale med dem, har de alltid endeløse klagemål å legge ut om. Grovt sett står de i samme stilling som fattigbøndene og småhandverkerne, og de er svært mottakelige for revolusjonær propaganda. Kramkarene har ørsmå midler og svært små inntekter, enten de bærer varene sine omkring på ei stang eller setter opp salgsbuer gatelangs. De tjener ikke nok til mat og klær til seg sjøl. Grovt sett står de i samme stilling som fattigbøndene, og på samme vis som fattigbøndene trenger de en revolusjon for å endre de forholda som rår nå.

Proletariatet. Det moderne industriproletariatet er på om lag to millioner mennesker. Kina er økonomisk tilbakeliggende, derfor er ikke proletariatet stort. Disse to millionene industriarbeidere er stort sett ansatt innafor fem områder- jernbaner, gruvedrift, skipsfart, tekstilindustri og skipsbygging- og svært mange av dem slaver for foretak som tilhører utenlandske kapitalister. Industriproletariatet er ikke særlig tallrikt, men det er det som representerer de nye produktivkreftene i Kina. Det er den mest progressive klassen i det moderne Kina, og den er blitt den ledende krafta i den revolusjonære bevegelsen. Den styrken det kinesiske industriproletariatet har vist i streikene de siste fire åra, som for eksempel sjømannsstreikene ((Sjømannsstreikene blei

organisert av sjøfolka i Hongkong og mannskapene på Yangtse-dampbåtene tidlig i 1922. Sjøfolka i Hongkong holdt ut i åtte uker. Etter en bitter og blodig kamp blei de britiske imperialistiske myndighetene i Hongkong til slutt tvunget til å heve lønnene, oppheve forbudet mot Sjømannsforbundet, løslate de arresterte arbeiderne og betale skadeserstatning til familiene til dem som var blitt drept. Mannskapene på Yangtse-dampbåtene gikk til streik rett etterpå. De førte kampen i to uker, og vant de også.)) , jernbanestreiken((Straks etter at det kinesiske kommunistpartiet var stifta i 1921, satte det i gang med å organisere jernbanearbeiderne. I 1922-23 leda partiet streiker på alle hovedbanene. 4. februar 1923 blei det full streik på Peking-Hankow-jernbanen. Dette var den best kjente streiken. Det var en kamp for retten til å opprette ei felles fagforening. Den 7. februar blei de streikende arbeiderne slakta ned av Wu Pei-fu og Hsiao Yao-nan. De var krigsherrer i nord og fikk støtte fra den britiske imperialismen. Dette blei kjent som 7. februar-massakren.)) , streikene i kolgruvene i Kaitan og Tsiaotso((Kailan-kolgruvene var et fellesnavn på de store sammenhengende kolfeltene Kaiping og Luanchow i Hopei-provinsen, der det var mer enn femti tusen arbeidere. De britiske imperialistene tok Kaiping-gruvene under Yi Ho Tuan-bevegelsen i 1900. Deretter danna kineserne Luanchow kolgruvekompani, som seinere blei innlemma i Kailan gruveadministrasjon. Dermed fikk den britiske imperialismen full kontroll over begge kolfeltene. Kailan-streiken foregikk i oktober 1922. Tsiaotso-kolgruvene, som ligger i Honanprovinsen, er også godt kjent i Kina. Tsiaotso-streiken varte fra 1. juli til 9. august 1925.)), Shameen-streiken((Shameen, som er en bydel i Kanton, var et konsesjonsområde under den britiske imperialismen. I juli 1924 innførte de britiske imperialistene, som styrte bydelen, nye politivedtekter som krevde at alle kinesere måtte vise pass med foto når de kom inn i området eller forlot det. Men dette gjaldt ikke for utlendinger. 15. juli gikk arbeiderne i Shameen til proteststreik mot denne urimelige bestemmelsen, og

til slutt blei de britiske imperialistene tvunget til å oppheve den.)) og generalstreikene i Shanghai og Hongkong((Etter 30. mai-hendinga i Shanghai, brøt det ut generalstreik i Shanghai den 1. juni 1925 og i Hongkong den 19. juni. Mer enn 200 000 arbeidere deltok i Shanghai og 250 000 i Hongkong. Den store Hongkong-streiken, som fikk støtte fra folket over hele landet, varte i seksten måneder. Det var den lengste streiken i den internasjonale arbeiderbevegelsens historie.)) etter 30. mai-hendinga, viser hvilken viktig stilling industriproletariatet har i den kinesiske revolusjonen. Den første årsaka til at industriarbeiderne har denne stillinga, er at de er så konsentrert. Ingen annen del av folket er så konsentrert. Den andre årsaka er at de står i ei lav økonomisk stilling. De er blitt fratatt alle produksjonsmidler. De har ikke noe annet igjen enn hendene sine. De har ikke noe håp om å bli rike noen gang, og dessuten blir de utsatt for svært hensynsløs behandling av imperialistene, krigsherrene og borgerskapet. Det er derfor de kjemper spesielt godt. Kuliene i byene er også ei kraft som vi bør legge merke til. De fleste av dem er bryggearbeidere og rickshawkulier, men noen er dasstømmere og gatefeiere. De eier ikke noe annet enn hendene sine, og står i ei økonomisk stilling som svarer til den stillinga industriarbeiderne står i. Men de er ikke så konsentrert, og spiller ei mindre viktig rolle i produksjonen. Hittil fins det lite moderne kapitalistisk jordbruk i Kina. Med proletariatet på landsbygda mener vi landarbeidere som blir leid for ett år, en måned eller en dag av gangen. De har verken jord, jordbruksredskaper eller penger. Derfor kan de bare overleve ved å selge arbeidskrafta si. De har den lengste arbeidsdagen, den laveste lønna, de dårligste arbeidsvilkåra og de mest utrygge arbeidsplassene av alle arbeidere. Det er de som har det verst av alle i landsbyene, og de har ei like viktig stilling i bondebevegelsen som fattigbøndene.

I tillegg til alle disse har vi filleproletariatet, som er forholdsvis stort. Det består av bønder som har mista jorda si

og handverkere som ikke får arbeid. De lever mest usikkert av alle. På alle kanter av landet har de de hemmelige selskapene sine, som fra først av var organisasjoner for gjensidig hjelp i politisk og økonomisk kamp. Triadeselskapet i Fukien og Kwangtung, Brødreselskapet i Hunan, Hupeh, Kweichow og Szechuan, Store sverd-selskapet i Anhwei, Honan og Shantung, Selskapet for fornuftig livsførsel i Chihli((Chihli var det gamle navnet på Hopei-provinsen.)) og de tre provinsene i nordøst, og Det grønne bandet i Shanghai og andre steder [18], er eksempler på dette. Ett av de vanskelige problemene i Kina er hvordan en skal behandle disse menneskene. De kan bli ei revolusjonær kraft hvis de får riktig ledelse, for de er modige i kamp, men har lett for å stelle i stand ødeleggelser.

Som oppsummering kan vi si at alle som står i forbund med imperialismen er fiendene våre – krigsherrene, byråkratene, kompradorklassen, storgodseierklassen, og den reaksjonære delen av de intellektuelle som er knytta til dem. Den ledende krafta i revolusjonen vår er industriproletariatet. De næreste vennene våre er hele halvproletariatet og småborgerskapet. Når det gjelder det vaklende mellomborgerskapet, kan høyrefløya bli fiendene våre og venstrefløya kan bli vennene våre – men vi må være på vakt hele tida, og ikke la dem skape forvirring i rekkene våre.

[*] Med lokale tyranner (tuhao) mener Mao godseiere, storbønder, tidligere embedsmenn og rikfolk i det gamle kinesiske samfunnet. På grunn av maktstillinga si kunne de skalte og valte som de ville i landsbyene og byene. Ondskapsfulle storfolk (lieshen) omfatter alle de lokale tyrannene som hadde forhold svis høy utdanning og høy politisk og samfunnsmessig stilling. De lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka var politiske representanter for godseierklassen. De var korrupte og hadde en råtten livsstil. De hadde kontroll over de lokale makthaverne, og det var dem som trakk i trådene ved domstolene. Derfor begikk de alle tenkelige grusomheter og undertrykte folkemassene.

Noter